

MIKE MADEN

**DALŠÍ AKČNÍ DOBRODRUŽSTVÍ ZE SÉRIE
AKTA OREGON®**

CLIVE CUSSLER

PEKELNÝ OHĚŇ

**JADERNÉ TORPÉDO
TŘETÍ SVĚTOVÁ VÁLKA NA SPADNUTÍ
JUAN CABRILLO A POSÁDKA OREGONU
MUSÍ ZASTAVIT KATASTROFU**

© PRESS

Pekelný oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler, Mike Maden
Pekelný oheň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PEKELNÝ OHEŇ

CLIVE CUSSLER
A MIKE MADEN

PEKELNÝ OHEŇ

Román z řady *Akta Oregon*

 P R E S S

Postavy

Korporace

Juan Cabrillo – Předseda Korporace a kapitán lodi *Oregon*

Max Hanley – Prezident Korporace, Juanův zástupce a hlavní inženýr *Oregonu*, veterán amerického námořnictva, sloužil na swift boatu ve válce ve Vietnamu

Linda Rossová – Viceprezidentka operací Korporace a bývalá důstojnice námořní rozvědky USA

Eddie Seng – Ředitel pobřežních operací Korporace a bývalý agent CIA

Franklin „Linc“ Lincoln – Agent operací Korporace a bývalý odstřelovač u U.S. Navy SEALs

Marion MacDougal „MacD“ Lawless – Agent operací Korporace a bývalý U.S. Army Ranger

Raven Malloyová – Agentka operací Korporace a bývalá vyšetřovatelka vojenské policie armády USA

Tom Reyes – Agent operací Korporace, bývalý člen 82. výsadkové divize americké armády

Eric Stone – Hlavní kormidelník *Oregonu*, bývalý důstojník amerického námořnictva, odborník na výzkum a vývoj zbraní

Dr. Mark „Murph“ Murphy – Hlavní zbraňový důstojník *Oregonu*, bývalý civilní konstruktér zbraní

Dr. Eric Littleton – Ředitel biofyzikální laboratoře *Oregonu*

Mike Lavin – Hlavní specialista na palubní výzbroj *Oregonu*, bývalý vedoucí údržby zbraní a systémů řízení palby americké armády

Bill McDonald – Specialista na palubní výzbroj *Oregonu*, bývalý operativce CIA

George „Gomez“ Adams – Pilot helikoptér a hlavní operátor vzdušných dronů *Oregonu*, veterán americké armády

Hali Kasim – Hlavní komunikační důstojník *Oregonu*

Dr. Julia Huxleyová – Hlavní zdravotnická důstojnice *Oregonu*, veteránka amerického námořnictva

Kevin Nixon – Vedoucí Školy magie na *Oregonu*

Maurice – Hlavní stevard *Oregonu*, veterán britského Královského námořnictva

Potrubí (Pipeline)*

ŘECKO

Sokratis Katrakis – Zakladatel společnosti *Katrakis Maritime*, spoluzakladatel *Potrubí*

Alexandros Katrakis – Sokratisův syn, generální ředitel *Katrakis Maritime*

Archytas Katrakis – Sokratisův syn, kapitán lodi *Mountain Star*

Stefanos Katrakis – Sokratisův syn, ředitel loděnice *Katrakis Maritime*

MEXIKO

Victor Herrera – Boss drogového kartelu, syn Huga Herrery, mexického „Pervitinového krále“

Lado Zazueta – Nájemný vrah pracující pro kartel

ARMÉNIE

David Hakobjan – Spoluzakladatel *Potrubí*, naturalizovaný občan USA

TURECKO

Cedvet Bayur – Regionální velitel žoldnéřů v Libyi, bývalý zpravodajský důstojník turecké armády, příslušník hnutí Šedí vlci

Yusuf Toprak – Prezident Turecké republiky

Meliha Öztürkova – Nezávislá novinářka a lidskoprávní aktivistka, dcera dr. Kemala Öztürka

VLÁDA USA

Alyssa Graingerová – Prezidentka USA

Langston Overholt IV. – Kontakt Korporace v CIA

* Pozn. redaktora: Vzhledem ke kontextu je v překladu použit český název organizace, tedy *Potrubí*.

Severní Atlantský oceán 290 kilometrů od pobřeží Surinamu

„**T**o je už třetí změna kurzu, pane,“ prohlásil Santos. „Není pochyb, že nás pronásleduje.“

Kapitán Calvera dobře slyšel napětí v hlasu svého prvního důstojníka. Oba postávali nad palubním elektronickým systémem, který se svou úrovní rovnal vojenské lodi – systémem, který na komerčním rybářském trauleru *El Valiente* neměl co dělat, ale přesto tam byl.

Calvera se škrábal ve vousech jako vždycky, když byl nervózní. Nedávalo mu to smysl. Podle signálu automatické identifikace je pronásledovalo plavidlo plující pod vlajkou Indonésie, *Sungu Barat*, sto osmdesát metrů dlouhá loď na přepravu kusového nákladu, která měla podle plánů doplout za dva dny do Caracasu. Santos prošel všechny její záznamy. Ta ničím nezajímavá nákladní loď byla postavena roku 1971 a během dekád nejmíň třináctkrát změnila majitele, naposledy před měsícem. Podle fotek z Vesseltrackeru to byl v podstatě plující vrak. Její trup, můstek i jeřáby byly zhnědlé rzi a špínou. Spíš než k plavbě přes otevřený oceán se hodila k cestě na vrakoviště.

Pomalou plující loď za posledních pár dní nikoho nezaujala, ale Santos naprogramoval radar tak, aby zachytil jakékoli neobvyklé chování. Před třemi hodinami zaznamenal *Sungu Barat* a spustil alarm a Calvera začal měnit kurz, aby se ujistil, že se výstražný software radaru jen nezmýlil.

Nezmýlil.

Ještě podivnější bylo, že *Sungu Barat* byla více než dvakrát delší i těžší než *El Valiente*, ale přitom s nimi zchátralá nákladní loď nejen držela krok, ale dokonce je doháněla. Nyní byla už jen něco málo přes dva kilometry od nich a přibližovala se.

„Kdo to podle vás je?“ zeptal se Santos.

„Vím stejně málo jako vy. Napadají mě jen piráti.“ Ale sotva to vyslovil, už Calvera nevěřícně kroutil hlavou. „Ale v takových starých rezavých neckách? O tom pochybuju.“

„Co budeme dělat, pane?“

Calvera se zamyšleně mračil. Kapitán v jeho situaci měl prakticky jen tři možnosti: ujet, schovat se, nebo bojovat. *El Valiente* byla původně opravdu komerční rybářská loď, ale později ji upravili k pašování tajných nákladů. Calvera a jeho posádka se už celé roky zdokonalovali v umění, jak být neviditelní všem na očích; už přes pět let křižovali rybářské vody a okolí přístavních měst Atlantiku i Středozeří. Jejich první a nejlepší obranou bylo zůstat nepovšimnutí.

Bylo zřejmé, že *Sungu Barat* tuto obranu právě prolomila. Zbývalo tedy buď utéct, nebo bojovat. Kapitán se rychle podíval zpátky na obrazovku radaru. Oni a nákladní loď byla jediná dvě plavidla v okruhu pěti set kilometrů, což znamenalo, že tenhle kus oceánu měli jen pro sebe. Menší přestřelky si nikdo nevšimne.

Calvera vždycky tíhl spíš k útoku, ale dědeček ho naučil, že je vždycky lepší porazit nepřítele, aniž by vůbec došlo k boji. Tuhle zkušenost se starý pán bolestně naučil před více než šedesáti lety jako bojovník guerilly po boku Che a Fidela v pohoří Sierra Maestra. I když byli daleko na moři, vždycky existovalo nebezpečí, že kdyby Calvera přestřelil, mohly by se to dozvědět úřady. Rozhodl se hrát raději na jistotu.

Otočil se na kormidelníka. „Rico, plnou parou vpřed.“

„*A la orden, mi capitán.*“

Kormidelník zvýšil otáčky. Masivní diesellový motor zaburácel. Trauler normálně plul rychlostí jedenáct uzlů, jeho uvedená maximální rychlost činila uzlů sedmáct. Jenže motor *El Valiente*, speciálně upravený právě za tímto účelem, dokázal zrychlit až na neuvěřitelných třicet uzlů. Celé plavidlo zahučelo vibracemi pístů, které se zuřivě roztloukly v podpalubí.

Náhlé zrychlení vyvolalo úsměv u všech mužů na můstku, včetně Santose, který pořád stál u radaru. Calvera věděl, že taková rychlost rázem pokazí iluzi, že je *El Valiente* jen obyčejný rybářský trauler, ale jestli se té kousavé blechy v kožichu zbaví, bude to stát za to.

„Kapitáne, zaskočili jsme je,“ hlásil Santos. „Vzdalejeme se.“

„Výborně.“

Calvera přešel k Ricovi a poplácal ho po rameni. Mladý kormidelník se usmíval od ucha k uchu pýchou na svou loď a svého kapitána. Za pár minut budou od těch starých necek bezpečně daleko.

„Kapitáne! Dohání nás – rychle!“

Calvera doběhl zpátky k radarové stanici. Nemohl uvěřit vlastním očím. *Sungu Barat* plula rychlostí přes šedesát uzlů.

Šedesát!

„Zkontrolujte radar, Santosi. Musí být porouchaný.“

„Už jsem prošel kompletní diagnostiku. Všechno funguje, jak má.“

„To není možné!“ Calverův obličej potemněl. „Ale opravdu nás dohání!“

Muži si vyměnili znepokojené pohledy.

„Víte, co je v sázce.“

Santos přikývl.

Calderovi vystoupila na čele tepající žíla. Měl mladou ženu a několik dětí. Stejně jako Santos a ostatní důstojníci. To byl taky jeden z důvodů, proč se k organizaci přidali. Jestli na trauler někdo vlez a zmocní se nákladu, zabijí nejen je, ale vyhladí i celé jejich rodiny.

Takže selhání nepřipadalo v úvahu.

Santos uviděl, jak se rozsvítila kontrolka na komunikační stanici. Nasadil si sluchátka a stiskl tlačítko. Po chvíli zvedl pohled ke Calverovi.

„Kapitáne, mám tu volání od *Sungu Barat*. Jejich kapitán s vámi chce mluvit.“

Calvera přikývl. „Dejte mi to nahlas.“

Santos cvakl přepínačem.

„Tady kapitán člunu *El Valiente* Calvera. Jsme loď plující pod vlajkou suverénního státu Argentiny a plavíme se legitimně v mezinárodních vodách. Kdo jste a proč nás pronásledujete s úmyslem nás poškodit?“

„Tady kapitán Jorge Soto z lodi *Sungu Barat*. Nemáme v úmyslu vás poškodit. Nařizujeme vám ale, abyste vypnuli motory a umožnili nám nastoupit a provést prohlídku, zda se na palubě nenachází kontraband.“

„Z jaké pravomoci?“

„Mezinárodního námořního práva.“

„Jinými slovy žádnou pravomoc nemáte, kapitáne Soto. To znamená, že jste piráti, a pirátství je porušením mezinárodního práva. Neumožníme vám vstup na palubu.“

„Pokud nás považujete za piráty, zavolejte surinamskou pobřežní stráž a nahlaste nás, kapitáne Calvero. Prosím. Já počkám.“

Ten *pendejo* kapitán dobře ví, že má navrch, pomyslel si Calvera. Oběma bylo stejně jasné, že pobřežní stráž zavolat nemůže. To by bylo ještě horší než si pustit na palubu tohoto Sota. Přejetím prstu přes krk dal Santosovi signál, že má hovor ukončit.

Co teď?

„Úhybné manévry, kapitáne?“

Calvera stál a tahal se za vousy. „Ne. Držte stabilní kurz.“

„Pane?“

„Udělejte to.“

„Při téhle rychlosti nás doženou do dvou minut.“

Calvera zúžil oči a zaměřil pohled na kapku potu, která se jeho prvnímu důstojníkovi leskla na čele. „Umím počítat stejně dobře jako vy, Santosí.“

„*Mis disculpas, mi capitán.*“

Calvera se podíval na hodinky, pravé Rolexky Submariner po otci. Křikl přes rameno na zbraňového důstojníka: „Valentíne, připravte jedničku.“

Valentín nevesele přikývl. „*A la orden, mi capitán.*“

Vteřinová ručička Calverových hodinek se šinula k třiceti sekundám. „Vzdálenost a poloha?“

„Pět set metrů, přímo za zádi.“

Calverův zrak zůstával upřený na hodinky. V duchu počítal, jeho mysl mu byla nástrojem spolehlivějším než kterýkoli počítač.

„Valentíne... připravit – pal!“

Zbraňový důstojník udeřil do tlačítka. Pod trup *El Valiente*, přímo do cesty přibližující se *Sungu Barat*, se uvolnila trojice min.

Calvera vyšel ven na křídlo můstku a zvedl si k očím dalekohled. Zpěněná bílá brázda od jejich lodního šroubu tvořila rovnou bílou linii k přídi vzdálené nákladní lodi jako stopovací střela k terči.

Santos začal nahlas odpočítávat vteřiny do srážky s první minou.

„Pět... čtyři... tři...“

Calvera se usmál.

Už to bude každou chvíli.

„Kapitáne!“ vykřikl Santos.

Nemusel už říkat ani slovo. Co viděl Santos na obrazovce radaru, na to Calvera hleděl vlastníma vytřeštěnými očima a se spadlou bradou.

Sungu Barat se vmžiku stočila o devadesát stupňů k levoboku.

To přece není možné!

Calverovi bušilo srdce. Za všechny roky strávené na moři neviděl nic, co by se tomuhle manévru podobalo.

„Odpálit miny!“

Valentín udeřil do dálkového ovladače. Tři vysoké gejzíry vybuchly vzdalující se *Sungu Barat* neškodně po pravoboku.

Její náhlá změna směru byla tak prudká, že se jí přes vysokou palubu z boku řinula voda, jako by narazila na obří vlnu. Loď se příkře zhoupla, pak se narovнала a pokračovala v rychlé plavbě kupředu. Nyní však plula souběžně s Calverovým kurzem, vzdálená na tři sta metrů stranou, aby se vyhnula dalším minovým útokům, a kvapně se přibližovala.

Ve dveřích se objevil Santos s popelavým obličejem. „Vaše rozkazy, pane?“

Calvera svého zástupce ještě nikdy neviděl tak otřeseného. Santos byl věrný jako starý lovecký pes a zrovna tak spolehlivý. Ale Santosovi šlo o hodně. Vyržoval si totiž tři rozmazané mladé ženy a patnáct tlustých dětí ve třech různých zemích.

„Spojte mi toho *cabróna* Sota.“

Calvera stiskl tlačítko mikrofonu. „Soto, tady kapitán Calvera. Potřebujete pomoc? Viděli jsme tři výbuchy –“

„Nechte těch keců, Calvero. Byly to miny. Vaše miny. Vypněte motory. Hned.“

„Podívejte, Soto. Jestli jde o peníze, mám oprávnění vyplatit vám menší sumu –“

„Z tohoto vás žádná suma nevytáhne, Calvero. Žádné úplatky. Žádné vyjednávání. Vypněte hned motory, nebo to udělám za vás – a možná přitom přijdete o celou posádku.“

Calvera vztekle zaklel. Už zabil lidi za menší urážky. Teď ale musel hrdost spolknout – byla to taktická nutnost.

„Poslechnu vás, ale důrazně se proti tomu ohražuji. Nicméně váš inspekční oddíl nesmí být ozbrojen.“

„Nejste v pozici, abyste si diktoval podmínky, Calvero. Vypněte motory, zastavte loď a připravte se na prohlídku. „*Entiendes?*“

„*Entiendo,*“ vyplivl Calvera jako nadávku a strčil mikrofon do ruky Santosovi. Křikl na Rica: „Vypnout motory!“

Rico rozkaz potvrdil a snížil výkon na minimum. „Full stop, *mi capitán.*“

Calvera se obrátil k Valentínovi u zbraňové stanice.

„Připravte číslo dva. Čekejte na můj signál.“

Valentín se usmál.

O chvíli později už se *El Valiente* houpal na vodě bez pohonu motorů.

Calvera vyšel ven na křídlo můstku, aby na pronásledovatele lépe viděl. Přiložil si k očím dalekohled a díval se na plovoucí vrak. Byl ještě nechutnější a sešlejší než na fotkách. Jak je vůbec možné, že tak zoufale neudržovaná loď je schopná takové rychlosti a takových manévrů? divil se v duchu.

Sungu Barat se zastavila tři sta metrů od levoboku. Calvera kroužkem zaostřil dalekohled na můstek lodi. Upřel zrak na okna neprůhledná vrstvou soli a špíny. Na můstek přes ně neviděl, ale věděl, že ten *bastardo* Soto tam stojí a vysmívá se mu.

„Valentíne – pal!“

Na palubě *El Valiente* se otevřela střecha falešného přepravního kontejneru a vyjel z ní jednohlavňový čínský 20mm kanón typu Gatling. S ohlušujícím řevem připomínajícím řetězovou pilu rozpoutal nepřetržitý příval střel, jenž zasypal ocelovou palubu mosaznými nábojnicemi.

Calvera se zasmál. Okna můstku *Sungu Barat* se okamžitě vysypala a rezavý můstek se pod kanonádou rozpadal na prach.

Než mu ale smích stihl vyjít z pusy, objevily se na vršku předního stožáru nákladní lodi dva šestihlavňové rotační kanóny systému blízké obrany Kashtan ruské výroby. Dokázaly chrlit deset tisíc výstřelů za minutu, ale stačila jim jediná hromová vteřina na to, aby třicetimilimetrovou výbušnou municí s wolframovou špičkou Calverovu menší zbraň nadobro rozdrtily.

Calverova přestřelka skončila v čase, který odpovídal jedinému úderu kapitánova zdivočelého srdce.

Calvera se vrátil zpátky na můstek a zařval na kormidelníka:

„Motory na plný výkon – hned!“

Rico udeřil do páky plynu. Upravený naftový motor zaburácel z podpalubí a loď se vzepjala jako dostihový kůň, co se chystá vyrazit ze startovní brány.

Calvera se podíval na Santose očima plnými naděje. Velký turbodiesel už je zachránil několikrát.

Ale z očí prvního důstojníka všechna naděje rychle vyprchala, když se pod jejich nohama ozvalo tupé kovové zadunění, jako když udeří obří kladivo. Jasně ucítili, jak se pohyb lodi zpomalil.

„*Capitán*, ztrácíme rychlost,“ hlásil kormidelník.

„Dejte jí větší výkon!“

„Jsme na maximu, pane.“

„Přepojuji Montoyu, pane,“ ozval se Santos.

Dolehl k nim hlas hlavního inženýra ze strojovny. „Kapitáne! Dostali jsme zásah!“

Calvera popadl do ruky vysílačku. „Hlášení o škodách.“

„Přišli jsme o lodní šroub. Hřídel je poškozená a zohýbaná. Musím vypnout motory.“

Santos přitiskl dlaň na bezdrátová sluchátka.

„Hlídka hlásí, že k nám míří rychle plující gumový člun s ozbrojenými muži.“

„Budeme bojovat,“ navrhl Rico se zardělými tvářemi.

Calvera provedl v duchu poslední výpočet. Všechna čísla ukazovala jedním směrem.

Vytrhl ze své velitelské stanice satelitní telefon, otočil se k Santosovi a vyndal z pouzdra pistoli.

„Víte, co máte dělat.“

Santos důstojně stál a hleděl osudu vstříc s mírným úsměvem na tváři.

„*A la orden, mi capitán.*“ Tasil pistoli, narovnal se v ramenou a zamířil do podpalubí.

2

Nafukovací člun s pevným kýlem, krátce RHIB, opustil *Sungu Barat* po teflonem pokryté rampě garáže na čluny a dopadl do vody s řevem dvou přívěsných motorů.

Juan Cabrillo, muž s modrýma očima a pískově světlými vlasy, vystupující jako kapitán Soto, se pevně držel kraje. Člun řítící se po tmavomodré vodě divoce skákal na vlnách. Čtyřčlenný tým na palubě byl vybavený ochrannou výstrojí, zábleskovými granáty a na hrudích jim visely samopaly Heckler & Koch MP5 opatřené tlumiči.

Proniknout na nepřátelskou loď bylo vždycky riziko a Calvera už na *Oregon* – toho času se vydávající za nákladní loď *Sungu Barat* – dvakrát zaútočil, ač neúspěšně. Šedesát metrů dlouhý argentinský rybářský trauler v Juanovi okamžitě probudil podezření, a to hned z několika důvodů, počínaje neobvyklými přístavními štacemi. Calverovy pokusy o útěk a kinetická obrana jen potvrzovaly, že pašuje něco nesmírně cenného – a nepochybně ilegálního. Pašování bylo stejně staré jako sama mořeplavba, ale instinkt Juanovi napovídal, že neobvykle dobře vybavený rybářský člun jede v něčem větším než v obyčejných krádežích.

Juan musel zjistit, co *El Valiente* veze, a jediný způsob, jak to udělat, byl nastoupit na palubu a prohledat náklad. Rozhodl se, že inspekci povede osobně. Velení své lodi předal Lindě Rossové, zatímco Mark Murphy dohlížel na impozantní šik automatických zbraní, které přijdou ke slovu v případě, že se něco pokazí. Vydal rozkaz nestřílet, dokud nebude *Oregon* sám pod palbou, protože jak mu Linda připomněla, skutečně neměli žádnou legální pravomoc se na trauler nalodit.

Největší starosti teď Juanovi dělalo zmizení celé posádky trauleru. Skoro určitě to znamenalo, že se chystají s vetřelci bojovat. Schválně sestavil jen malý útočný tým, aby minimalizoval případné oběti, ale zároveň věděl, že jsou v něm ti nejlepší. Ať je tu čeká cokoli, jeho lidi si s tím poradí.

Světlovlasý bývalý ranger Marion MacDougal Lawless, zvaný MacD, seděl vzadu u kormidla a člun řídil.

U přídě se usadil Eddie Seng, štíhlý a šlachovitý Američan čínského původu. Bývalý agent CIA držel pneumatickou teleskopickou tyč vyvinutou speciálně za účelem naložování se na cizí plavidla. Byla opatřena vrhací kotvou a bezdrátovou videokamerou, která umožňovala vidět na loď dříve, než začnou šplhat po provazovém žebříku. Eddie měl na očích brýle pro rozšířenou realitu, které byly s touto kamerou synchronizované.

Na místě za ním byla připoutaná Raven Malloyová, nativní Američanka vyznamenaná za zásluhy v boji, která plyně hovořila persky a arabsky a udělala v jedné sérii víc shybů než většina mužů na palubě.

Juan se pro sebe usmál.

Jeho lidi se neztratí.

„Deset vteřin,“ oznámil MacD do miniaturního mikrofonu připevněného v ústech na stoličce a snížil výkon motorů. Jeho hlas zněl ostatním zřetelně v lebkách, navzdory řevu dvou motorů Mercury na zádi člunu.

„Připraven, Eddie?“ zeptal se Juan.

„Naprosto.“

MacD dovedl gumový trup až k ocelovému povrchu *El Valiente* a vypnul motory. Trauler se pohupoval v mírných vlnách, ostatních možností pohybu ho zbavilo drátově naváděné minitorpédo, namířené s chirurgickou přesností, které utrhlo lodní šroub a poničilo hřidel.

Eddie vyskočil na nohy a vystřelil pneumatickou teleskopickou tyč. Hák kotvy se bezpečně zachytil ocelového zábradlí vysoko nad nimi. Eddie otáčel hlavou, brýle mu umožňovaly rozhlédnout se po celé dohledné ploše paluby. Juan stál přímo za ním.

„Je čistá!“ křikl Eddie.

„Jdeme!“ odpověděl Juan, chopil se žebříku a začal šplhat nahoru.

Ať je nahoře čeká jakékoli překvapení, chtěl se mu postavit jako první.

MacD přivázal RHIB k provazovému žebříku a vydal se nahoru jako poslední. Přešel zábradlí, vytáhl samopal MP5 a rozběhl se přes hlavní palubu na přidělenou pozici.

Podle stažených plánů vedly dva žebříky dolů do lodi – jeden vpředu, jeden vzadu – a třetí nahoru na můstek. MacD se pozorně rozhlížel. Periferně sledoval Eddieho a Raven, jak utíkají každý k jednomu dvířkům, jimiž by se měli dostat do podpalubí.

Pak se otočil a uviděl Juana šplhat po třetím žebříku vzhůru k můstku. Zbraň měl namířenou nahoru, pohyby plynulé a rychlé jako rozvodněná řeka řítící se přes pahorek.

Ale MacD měl svou práci. Vyrázil vpřed, pažbu MP5 pevně přitisknutou k tváři, prizmatický kolimátor Primary Arms vystředěný v zorném poli s oběma očima otevřenými. Nejprve namířil zbraň dolů do prázdných nákladních kádí, které měly být

plné ryb, potom nakoukl za sudy, zakryté palety, hromady sítí – tam všude mohlo číhat nebezpečí přepadení ze zálohy.

Nikde nic.

Juan vylezl po žebříku k můstku, necháváje se vést holografickým zaměřovačem EO-Tech.

„Předsedo, Sniffer právě zachytil šifrovaný burst ze satelitního telefonu,“ ozval se mu v komunikačním systému hlas Haliho Kasima.

„Rozumím,“ odpověděl pouze Juan. Natáhl se pro rukojeť dvířek na můstek, v krevním oběhu mu koloval vysokooktanový adrenalin.

Levou rukou uchopil kliku, v pravé držel namířenou zbraň s prstem na spoušti.

Rozrazil dvířka na můstek – právě včas, aby uviděl Calveru udeřit do tlačítka na ovládacím panelu. Vzduch páchl spáleným střelným prachem. Na palubě za kapitánem ležely dvě mrtvoly s krvavými ranami v hlavách. U nohou se mu válely kusy rozbitého satelitního telefonu.

„Zahod' zbraň!“ vykřikl Juan, když se k němu Calvera otočil s pistolí v ruce.

Kapitánovy oči planuly hrůzou.

Calvera si strčil hlaveň pod bradu a zmáčkl spoušť. Vršek jeho lebky explodoval a potřísnil ocelový strop krví a kousky mozku.

Než Juan stihl zareagovat, uslyšel, jak se dolními palubami šíří výbuchy. V těle cítil jejich vibrace, zuby mu drkotaly o sebe.

Mrtvý kapitán potápěl svou loď.

Ještě horší bylo, že ohrožoval Juanův tým.

Juan vyrazil k východu a křičel rozkazy k opuštění lodi.

A modlil se, aby nebylo pozdě.

Juanův tým se seběhl na hlavní palubě ve chvíli, kdy se rybářská loď začala naklánět.

Raven a Eddie hlásili do komunikačního systému, že našli osm mrtvých členů posádky, všechny zabité jednou kulkou do hlavy.

A nikoho dalšího.

Juan nařídil všem nastoupit do RHIBu a sám se rozběhl k záďovým dvířkům vedoucím do podpalubí.

„Rychle nabírá vodu,“ oznámila mu do systému Linda. „Máš necelou minutu, abys stihl vyvážnout z pasti.“

„Rozumím.“

Juan stál ve dveřích a hleděl na schůdky vedoucí dolů do propasti. Celá jeho bytost toužila slézt dolů a zjistit, co stálo za potopení lodi a vyvraždění posádky, ale věděl, že by byl mrtvý dřív, než by se to stihl dozvědět.

Prohledal aspoň palubu, zda nenalezne nějaká vodítka tam. Potom se mu loď zakymácela pod nohama a vedení se ujal jeho plazí mozek. Byl čas vrátit se na RHIB, než ho přijde hledat jeho tým.

Juan se rozběhl zpátky k žebříku. MacD už ho volal přes mikrofon. Přehodil nohu přes bok trauleru a začal šplhat dolů. Ostatní už byli v člunu a sledovali ho. Juan věděl, že se RHIB musí dostat pryč, než loď nadobro vklouzne pod hladinu. Kdyby byli příliš blízko, podtlak sedmnácti set tun rybářské lodi by je stáhl s sebou.

V půlce žebříku se Juan podíval pod sebe. MacD už nastartoval motory a ostatní ho pobízeli, ať si pospíší. Zád se začínala zvedat, před pomalu mizela ve vlnách.

Provazový žebřík se Juanovi napnul v rukou. Loď se převalila ke straně a vynesla ho výš jako Ahabovo mrtvé tělo připoutané k Moby Dickovi. Byl teď bezmála dvacet metrů nad vodou, příliš vysoko, aby mohl bezpečně seskočit, aniž by zranil sebe nebo někoho z týmu v člunu, kdyby do něj narazil.

„Jeďte pryč!“ křikl Juan do mikrofonu v ústech.

„Předsedo –“ namítl MacD.

„To je rozkaz!“

MacD spustil motory na plný výkon, RHIB se otočil na pět níku a uháněl pryč, jen tak daleko, aby se vyhnul smrtónosnému sání potápějící se lodi. Všechny oči ve člunu se upíraly na Juana.

Nebo někam za něj?

Juan se podíval nahoru za zvukem, který připomínal kotoučovou pilu. Patřil novému dvanáctivrtulovému nákladnímu dronu xFold Dragon z paluby *Oregonu*, který dokázal unést skoro půl tuny. Jen centimetry od Juanovy hlavy se houpal tlustý provaz opatřený uzly.

„Nepotřebuješ svézt?“ ozval se hlas Gomeze Adamse, hlavního pilota dronů na *Oregonu*. „Nebo si počkáš na další taxík?“

Juan se chytil provazu, právě když se loď nadobro převalila na bok a vydala se na svou poslední cestu ke dnu. Vzdušné proudy od silných rotorů dronu tři metry nad jeho hlavou ho bičovaly jako ve větrném tunelu.

Pak dron vystoupal výš a Juan se začal točit v nekonečných piruetách.

„Promiň tu rotaci, šéfe,“ komentoval to Gomez, „na žebřík nebyl čas.“

„To nic. Připomíná mi to nábor do univerzitního bratrstva na Caltechu.“

Podíval se pod sebe. V točícím se zorném poli viděl bílou brázdou za člunem, který hluboko pod ním letěl po vlnách stejným směrem, kam teď směřoval on. K *Oregonu*. Domů.

3

Náhorní Karabach Jižní Kavkaz

Maskovaný tank T-72 stál na silnici v úzkém horském průsmyku. Byl prvním z řady deseti strojů, jimž velel mladý kapitán arménské armády, jmenovec svého strýce. Chladný, sladký horský vzduch, který si v posledních několika týdnech tak zamiloval, kazil olejový puch dieselových výfuků a ostrý smrad z cigarety jeho řidiče. Uhánějící mračna se konečně na chvíli rozdělila a dopolední sluníčko hrálo kapitána sedícího na tvrdé ocelové věži tanku do obličej.

Útočící ázerbájdžánská armáda čekala na vzdálené straně pohoří a chystala se proniknout hluboko do arménského území v této horské enklávě. Ale mladý kapitán si starosti nedělal. Ruské tanky, kterými jeho četa disponovala, byly díky reaktivnímu pancéřování a mohutným kanónům dostatečně hrozivými zbraněmi i na moderních bojištích, natož v těchhle končinách světa. Azerové se o arménské území nepokoušeli poprvé. Byli ale špatně vedení a málo trénovaní, takže je těžká výzbroj, technická nadřazenost a neúnavná chrabrost arménské armády vždycky zatlačila nazpátek. Jeho velitelé ho ujistili, že vítězství je jisté. A taky bylo.

Až doted.

Jedenáct tisíc stop nad kapitánovou pozicí kroužil dron TB2 turecké výroby. Pomalu letící stroj nesl sice technologicky pokročilé avionické systémy, ale pohánělo ho cosi, co by se dalo přirovnat k vylepšenému motoru ze sekačky na trávu, běžícímu na bezolovnatý benzín. Neobvyklé ocasní plochy, spojené do uzavřeného trojúhelníkového rámu, poskytovaly stroji mimořádnou stabilitu a ovladatelnost.

O patnáct kilometrů dál seděli ve stísněných prostorách velitelského vozidla, zaparkovaného na ázerbájdžánském letišti, turecký pilot dronů a jeho operátor senzorů. Za vlády prezidenta Topraka se Turecko pasovalo na novou hlavu islámského světa,

jejímž úkolem je bránit muslimské země jako Ázerbájdžán před výpady bezvěreckých států, jako byla právě křesťanská Arménie.

Celou tureckou letku dronů a její operátory tvořili zkušení bojovníci. Měli za sebou desítky úspěšných bojových misí proti ruským pozemním i protivzdušným silám v Libyi a Sýrii v posledních několika letech. Vzhledem k tomu, že Arméni se naprosto spoléhali na ruské zbraňové systémy, účast jejich dronové letky v tomto konfliktu se pilotovi zdála nevyhnutelná.

Zaměřovací kříž dronu se uzamkl na prvním arménském tanku. Potom operátor senzorů zaměřil ještě další tři tanky. Když byly všechny čtyři laserem naváděné střely zaměřené na své cíle, pilot čekal už jen na signál velitele letky.

Ten přišel o třicet vteřin později. Pilot stiskl tlačítko odpalu – a rozpoutalo se peklo.

Laserem naváděná střela TB2 bez potíží prorazila slabé pancéřování na střeše prvního tanku. Výbušná hlavice zasáhla arménského kapitána a okamžitě ho zabila. Zároveň vznítila dvě desítky automaticky nabíjených 125mm granátů uložených v trupu tanku, které T-72 roztrhaly v jediné ohnivé kouli. O několik nanosekund později vzplanuly jako pochodně ostatní tanky z arménské kolony a stroje i jejich posádka mizely ze světa v bouři planoucí oceli.

Ve vzdušném prostoru nepozorovaně číhaly celkem čtyři pomalu letící turecké drony. Arménskou vzdušnou obranu už dříve zlikvidovaly jiné turecké drony vybavené elektronickými systémy klamání nepřítele a laserově naváděnou municí. V následujících dnech pak podobným útokům padly za oběť stovky dalších arménských tanků, dělostřeleckých systémů a jednotek vzdušné obrany.

Vojeňští experti tvrdili, že Ázerbájdžán se tak stal prvním státem v dějinách, který vyhrál válku drony.

A Arménie se zároveň stala první zemí, která tuto válku prohrála.

4

Jerevan, Arménie

David Hakobjan stál nad hrobem svého synovce. Ze vzdálené zasněžené hory Ararat jiskřily odlesky jasného slunce, zářícího z bezmračné azurové oblohy.

Složité vyřezávaná rakev zůstala při smutečním shromáždění i bohoslužbě zavřená. Obsahovala jen spálené útržky chlapcova těla, nalezené poté, co jeho tank zasáhly turecké bomby.

Hakobjan vstal a oprášil si z jemných dlaní hlínu. „Prach prachu,“ zašeptal si pro sebe.

Smrt jeho synovce byla nešťastná záležitost. Ale byl to hlavně skon jeho milované ženy Edit před třinácti měsíci, co mu sebralo veškerou radost ze života. Edit dokázala udržet na uzdě Hakobjanovy nejdivočejší instinkty. Její smrt ho definitivně zbavila zábran.

Nyní dvaasedmdesátiletý Hakobjan byl posledním ze svého klanu. Jeho mladší bratr, už dávno mrtvý, měl jen jednoho potomka a ten teď ležel pohřbený v chladné zemi rodinného hřbitova. David byl posledním Hakobjanem.

Co s jeho jménem bude?

Pohřeb byl povinností, kterou mohl starý pán pohodlně splnit i na dálku, ze svého kalifornského domova. Cestování neměl v lásce. Ale Hakobjan v arménském pohřbu spatřil příležitost.

A s touto příležitostí i nový odkaz.

Hakobjan, skromně oděný v černém konfekčním obleku, plstěném trilby klobouku a rukavicích, zíral nehybnýma očima za velkými brýlemi, v nichž připomínal sovu, na čerstvě obrácenou hlínu u svých nohou.

Byly to už desítky let, co se se svou nevěstou přestěhoval do kalifornského Glendalu, a teď už z něj byl Američan. Usedlost své arménské rodiny a ohromné meruňkové farmy, o něž se po celé generace starala, navštěvoval jen zřídka. Ale jméno rodiny Hakobjanů mělo v jeho staré vlasti pořád svou váhu – stejně jako její peníze.

Na dnešní ranní zádušní mši dorazili ti nejmocnější a nejlivnější lidé v Arménii. Skoro všichni rodině Hakobjanů něco dlužili, v té či oné formě, v současnosti nebo minulosti. Někteří přišli čistě z úcty, většina však ze strachu, že by jejich absence byla chápána jako urážka a vedla nevyhnutelně k trestu.

Na Hakobjanovo osobní pozvání se dostavil také jeden zahraniční host. Doktor Artem Petrosjan byl ruský státní příslušník, ale etnický Armén. Toho k dlouhé cestě letadlem Lufthansy, kterou musel navíc absolvovat v utajení, nepřiměla ani úcta, ani strach. Byla to chtivost.

Oslavnou řeč pronesl sám místní biskup. Velebil synovce jako chrabrého bojovníka za svatou věc Arménie a křesťanství proti silám Satana a islámu.

Starosta dokonce nechal uzavřít ulice, aby pohřební vůz s vojákem mohl následovat průvod truchlících od kostela až k nyní prázdnému hřbitovu.

Hakobjan kývl na správce. Muž si klekl vedle hrobu, otočil knoflíkem, jenž zažehl plamen věčného ohně před obrovským náhrobkem. Byla v něm vyrytá podobizna kapitána Davida Hakobjana v bojové uniformě, stín životní velikosti zasazený do žuly. Kolemjdoucí za sto let ode dneška si pomyslí, že pod pomníkem odpočívá velký válečný hrdina, přesně jak měl David Hakobjan v úmyslu.

Dalším kývnutím správce propustil a muž s pohledem uctivě sklopeným k zemi odspěchal pryč.

Hakobjan hleděl na plamen plápolající ve vánku. No, tak to by bylo, řekl si v duchu.

Teď byl čas věnovat se tomu skutečnému důvodu, proč do Arménie přiletěl.

Hakobjan se obrátil k limuzíně značky Mercedes, parkující na druhé straně šterkové cesty lemované stromořadím.

Vysoký, mohutný uniformovaný šofér otevřel zadní dveře. Ze zadního sedadla se vysoukal muž ve středním věku, jehož oblek šitý na míru v Londýně ani trochu nepoznamenala dlouhá cesta. Tmavé vlasy měl lehce prokvetlé šedinami. Vykročil směrem k Hakobjanovi, kožené boty ručně šité v Itálii mu s každým krokem vrzaly na šterku cesty.

„To je od vás laskavé, že jste vážil tak dalekou cestu, Alexandrosi,“ pravil Hakobjan a podal ruku mladšímu muži řeckého příjmení Katrakis. Řekovy tvrdé zelené oči jiskřily pronikavým intelektem nad ostrým, pohledným nosem klasických proporcí.

„Skon vašeho synovce zarmoutil celou mou rodinu. Jak hrozné zmarnění skvělého mladého života.“ Řekova angličtina byla bez chybičky, dovedená k dokonalosti během univerzitních studií v zahraničí.

„Můj vzkaz jste evidentně dostal.“ Hakobjan se podíval Řekovi přes rameno. Katrakisův řidič se rozhlížel, jeho hlava se pomalu otáčela ze strany na stranu jako parabola radaru.

„Ano.“

„A máte pro mě dobré zprávy?“

Alexandros Katrakis se k němu naklonil blíž a zašeptal: „Nevadilo by vám nastoupit do mého Mercedesu?“

Hakobjan si povzdychl a hlasitě vydechl nosem. Trmácel se kvůli téhle schůzce takovou dálku.

„Když na tom trváte...“

Hakobjan a Katrakis seděli proti sobě, zaboření v měkkých kožených sedačkách velkého Mercedesu. Automatické zámky dveří zapadly na místa jako závoje ve dveřích věznice. Zadní kabina limuzíny byla zvukotěsná a chráněná před nejmodernějšími prostředky optického i elektronického sledování.

Šofér, bývalý příslušník německého KSK, Velitelství speciálních operací, stál nehybně hned za zadním nárazníkem. Aniž to Hakobjan tušil, při vstupu do kabiny ho zkontroloval tajný detektor kovů ve dveřním rámu a snímek byl odeslán do Němcova chytrého telefonu. Jediný kov, který u sebe Armén měl, byl svazek klíčů.

Katrakis ukázal na lahvičky a křišťálové sklenky v minibaru. „Whiskey? Ouzo?“

Hakobjan zavrtěl hlavou. Vzduch v kabině zhutňovala Řekova drahá kolínská, silně aromatická směska skořice a tabáku.

„Žádal jsem o osobní setkání s vaším otcem. Je v tom nějaký problém?“

Katrakis si nervózně poposedl a narovnal si perfektně rovnou kravatu. Musel našlapovat opatrně. Toho starého Arména nebylo radno provokovat.

„Je to víc než rok, co jste s ním mluvil naposled.“

„Jak u nás bylo v posledních desetiletích běžné.“ Hakobjan kývl do zvukotěsné kabiny Mercedesu. „Jak sám dobře víte, co nikdo neslyší, nemůže být použito proti nám.“

„Kdy naposled jste se s ním setkal osobně?“

„Když jste byl ještě mimino a plazil se po zemi s plenou plnou *skatá*.“

Řekovi urážkou potemněly oči. Pátral v Arménově tváři po známkách zákeřných úmyslů.

Hakobjan mu četl myšlenky.

„Obáváte se, že se na něj chystám nalíčit past.“

„Napadlo mě to.“

„My dva jsme staří přátelé. Nemá se čeho bát.“

„Brutus a Caesar byli taky staří přátelé,“ podotkl Katrakis.

„Brutus a Caesar byli Římané. Naše rodiny pocházejí z civilizovanějších částí světa, nemyslíte?“ Hakobjan nabídl svému protějšku smířlivý úsměv.

Mladší muž trochu zjihl. „Na tom se shodneme.“

„To, co mu teď nabízím, je ta největší obchodní příležitost, jaká se mu kdy naskytne. Ale čas se krátí.“

„Můžete být konkrétnější?“

„Ne.“

„Mám pouze starost o svého otce. Nevykládejte si to jako neúctu.“

„Drahý chlapče, budete se muset rozhodnout. Buď uskutečníte naši schůzku, nebo svému otci sdělíte, že jsem neměl co nabídnout. Že to byla ztráta času.“ Hakobjan se naklonil blíž a podíval se Řekovi do očí. „Ale sám dobře víte, že on pozná lež stejně, jako pes větří mrtvolu zahrabanou v zemi.“

Katrakis se nedokázal ani odvrátit, ani zastavit krev, která se mu řinula do tváří. Armén měl pravdu. Jeho otec byl živoucí detektor lži. Lháře nesnášel a tvrdě je trestal.

A co hůř: ještě víc, než nesnášel lháře, jeho otec miloval peníze.

Hakobjan ho zahnal do kouta.

„Můj otec žije v odlišném prostředí, o němž nejste informován. Nevídá ho nikdo jiný než já.“ Katrakis se podíval na hodinky.

Musel se rozhodnout.

„Musíme vyrazit okamžitě. Je nutné dodržet jisté bezpečnostní protokoly.“

„Výtečně.“ Hakobjan Řeka povýšenecky poplácal po koleni. „Dobrý syn, hrdý otec.“

Katrakis stáhl okýnko a zavolal na svého šoféra: „Wolfie, pojedeme.“

Pneumatiky černé limuzíny značky Mercedes s chřoupáním opustily hřbitov a vydaly se po asfaltové silnici směrem k soukromému letišti. Hakobjan a Katrakis si na památku udatného Davida přitukli sklenkami ohnivého řeckého ouza, aniž by tušili, že je z velké dálky zaznamenávají digitální kamery s vysokým rozlišením.

5

Když se Juan a jeho lidé vrátili na palubu *Oregonu*, dopřáli si sprchu a pár minut času o samotě, aby zpracovali poslední události na *El Valiente*.

Juan v duchu děkoval bohu, že Eddie a Raven nestihli sejít až na nejnižší paluby. Jinak by je exploze, která trawler potopila, určitě zabila. Když Juan vydal rozkaz k opuštění lodi, už byli oba na cestě nahoru.

Teď byli všichni shromáždění v konferenční místnosti, která vznikla po vzoru Situační místnosti Bílého domu. Kožené židle s vysokými opěradly lemovaly dlouhý, leštěný mahagonový stůl, na stěnách visely ohromné digitální monitory určené k zobrazování informací nebo přenášení živých videokonferencí.

Cabrillo klamal tělem stejně jako celý *Oregon*. Byl to vysoký, modrooký muž se širokými rameny, model klasického jihokaliifornského surfaře, odraz jeho dobrodružného mládí. V nakrátko ostříhaných vlasech jako by se mu doteď odrážela barva sluncem vyběleného písku. Přesto v jeho chování a uvažování nebylo z bezstarostného plážového povaleče vůbec nic.

A podobně na tom byl i *Oregon*. Sto osmdesát metrů dlouhá loď vypadala na první pohled jako starý trampový parník, skrznaskrz prožraný rzí. I to však byla jen zástěrka. Ve skutečnosti šlo o jednu z nejmodernějších bitevních a výzvědných lodí na světě a operační základnu Korporace, Cabrillovy soukromé bezpečnostní společnosti. A protože Juan řídil svou loď i posádku jako firmu, říkali mu všichni Předsedo. I jeho ostatní velitelé nesli korporátní tituly.

Na dnešní brífink přivolal Juan také svého hlavního zbraňového důstojníka Marka Murphyho, zvaného Murph. Muž s chomáčovitými vousy na bradě a divokou hřívou rozčuchaných vlasů dorazil ve svém klasickém černém skater-punkovém outfitu.

Přivedl s sebou také kormidelníka *Oregonu* Erika Stona. Absolvent námořní akademie v Annapolisu byl jako negativ svého nejlepšího kamaráda Murpha: vlasy

nosil upravené stejně precizně a úhledně jako nažehlené khaki kalhoty a bílou košili na knoflíčky.

Juan tu chtěl mít taky Maxe Hanleyho, svého zástupce na *Oregonu* a prezidenta Korporace. Válečný veterán, který sloužil ve Vietnamu na swift boatu, oplýval mohutným, ale pevným břichem, tlustými předloktími a gloriolou šedivějších zrzavých vlasů, které mu obrůstaly téměř holé temeno hlavy jako tonzuru bojového mnicha.

Další z přítomných byla Linda Rossová. Pro její heliově vysoký hlásek, vysokou, štíhlou postavu a zelené oči mandlového tvaru, které jí dohromady dodávaly téměř elfí vzhled, by ji jen málokdo odhadoval na viceprezidentku operací, která zastávala třetí nejvyšší pozici v řízení *Oregonu* hned po Juanovi a Maxovi.

Po Lindině pravici seděl ředitel komunikace na lodi, libanonský Američan Hali Kasim.

„Všichni jste nás slyšeli, takže to hlavní víte,“ začal Juan. „Jsou jen tři důvody, proč se kapitán může rozhodnout potopit vlastní loď a zabít celou posádku nebo ji nechat, ať se zabije sama. Buď bylo na palubě něco, co bylo až moc důležité, nebo se posádka zoufale děsila toho, že ji chytí, anebo třetí možnost – obojí.“

„Souhlasím,“ přikývl Hanley. „Potopením lodi se vyřeší první problém. Ale vražda nebo sebevražda mi připadá jako trochu přehnaná reakce na zatčení, které by nejspíš vedlo nanejvýš ke krátkému odnětí svobody.“

„Třeba se nebáli zatčení,“ podotkla Linda. „Třeba byla sebevražda lepší než to, co by jim udělali jejich šéfové, až by se to dozvěděli.“

„Zřejmě mají dost nepříjemné oddělení lidských zdrojů,“ přikývl Hanley. „Mohla to být teroristická organizace, skupina organizovaného zločinu – nebo dokonce i nějaká vládní operace.“

„Pokud chceme zjistit, kdo to byl, potřebujeme vědět, co vezli,“ navázal Juan a ukázal na šéfa komunikace. „Hali, zjistili jste něco z toho šifrovaného satelitního vysílání, které zachytil Sniffer?“

Oregon byl vybaven škálou elektronického výzvědného vybavení v NSA kvalitě, které posádka souhrnně označovala Sniffer. Bylo schopné zachytit, zaznamenat a dešifrovat prakticky jakákoli elektromagnetická data nad mořem i pod ním v okruhu mnoha mil.

„Superpočítač Cray před pár minutami skončil s dekodováním. Byla to jednoduchá sekvence čísel. První tři byly jedničky a pak následovaly přesné GPS souřadnice *El Valiente* v místě jejího potopení.“

„Souřadnice jsou jasné. Ta první tři čísla musela být volání o pomoc,“ dodal Murph.

„Ale proč voláš o pomoc nanosekundu předtím, než vymaluješ strop svým mozkiem?“ podivil se Juan.

„Že by výzva k záchraně?“ zkusil Max.

„To ne,“ vrtěl hlavou Juan. „To by nepotopili loď i s nákladem a potenciálními svědky.“

„Škoda. Mohli jsme zůstat opodál a počkat, kdo se objeví,“ řekla Linda. Obrátila se na Haliho: „Je šance, že zjistíme, kdo ten přenos přijal?“

„Předaly si ho tři různé satelity. Ten, komu byl hovor určený, očividně nechce, aby-
chom ho našli.“

„A co tedy máme?“ zeptal se Stone.

„Vrak leží v hloubce asi pět set metrů,“ informoval ostatní Max. „Obávám se, že je mimo náš dosah.“ Lodní ponorka určená pro hlubší ponory *Nomad* měla maximální operační hloubku tři sta metrů.

„Naznačují údaje ze senzorů, že byl jejich náklad nějak nebezpečný?“ zjišťoval Juan.

„Zatím jsme nic takového nezachytili,“ odpověděl mu Murph. „Jestli je to něco kontaminovaného, je to podle všeho dobře zavřené nebo bezpečně rozptýlené. Víc vám k tomu nepovím.“

„Lindo, označ nám to místo na mapě. Třeba se tam budeme chtít vrátit.“

„Rozkaz, Předsedo.“

„Chcete, abych o tom trauleru anonymně uvědomil surinamské úřady? Tak, aby nás nevystopovaly, samozřejmě,“ řekl Hali.

Juan zavrtěl hlavou. „V té hloubce není nikomu nebezpečný. Počkáme, dokud nebudeme vědět víc.“

„Dobře.“

Cabrillo se rozhlédl po přítomných. Nemohl být na svůj tým a na celou posádku *Oregonu* víc hrdý. Všichni to byli profesionálové, kteří za ním šli všude, kam je vedl. Byla to pro něj čest a zároveň závazek, jehož si velmi vážil.

„Vrátíme se na původní kurz k New Orleans?“ zeptala se Linda.

„Ano,“ řekl Juan. Na rozdíl od fiktivní *Sungu Barat* potřeboval *Oregon* doplnit zásoby potravin. A ne ledajakých. Šéfkuchaři *Oregonu*, kteří by si na pevnině hravě vysloužili michelinské hvězdičky, vyžadovali jen ty nejkvalitnější ingredience. Neuvěřitelná menu, která posádce připravovali, byla jen jednou z výsad služby na lodi, při níž byla posádka mimo domov často i několik měsíců v kuse.

Juan se podíval na hodinky. „Za pár minut čekám hovor. Můžete jít.“

Všichni v dobré náladě opustili místnost, ale Juan cítil rostoucí netrpělivost. Nemohl se dočkat, až zjistí, co se z té podivné věci vyklube.

O pět minut později se z interkomu ozval Haliho hlas.

„Máš na lince Langstona Overholta.“

„Spoj mi ho.“

Juan věděl, že jeho starý přítel a mentor ze CIA nesnáší videokonference, a tak přijal audiohovor, posadil se a zvedl si nohy v plátěných botách s logem LA Dodgers o velikosti 49 na mahagonový stůl, aby si udělal pohodlí.

„Můj drahý chlapče, jak se máš?“ zeptal se Overholt. Jeho hlas zněl silněji a mladistvěji, než by se v jeho pokročilém věku dalo čekat. Langston Overholt IV. Juana navrhoval hned z fakulty rovnou do CIA k terénním operacím. Když Juan CIA opustil, byl to Overholt, kdo mu navrhl, aby si založil vlastní podnik bezpečnostního ražení. Korporace mohla svobodně přijímat jakékoli zakázky, Juan jen nikdy nevzal nic, co mohlo jakkoli ohrozit bezpečnost USA. On a Overholt byli uhnětení ze stejného těsta: američtí patrioti ze staré školy.

A velice často se stávalo, že Overholt zaměstnával Korporaci svými zakázkami – nutno dodat, že za velice lukrativní odměny.

„Zatím se držím, Langu. A ty?“

„Udržuju si mládí raketbalem a koktejly s ginem. Co je u tebe nového?“

„To je zvláštní, že se ptáš zrovna teď.“ Juan ho informoval o tom, co se mu právě přihodilo se zatoulaným traulerem a jeho podivným zánikem.

„Napadá tě k tomu něco?“ zeptal se.

„Takhle z fleku ti nic nepovím. Byli to nepochybně pašeráci. Je to dost zvláštní. Je možné, že ten náklad vyzvednete?“

„Nedostaneme se k němu, a navíc je nejspíš zničený. Nic nenaznačuje, že by ve vodě bylo něco nebezpečného. I když to se může ještě změnit.“

„Když budeš tak laskav a pošleš mi zprávu o té akci se všemi podrobnostmi, nechám svoje lidi, ať se na to kouknou. Uvidíme, s čím přijdou.“

„Jasně. Děkuju.“

„Pořád se chystáte doplnit zásoby v New Orleans?“

„Bude to jen krátká zastávka, tedy pokud nemáš jiné plány.“

„Naplníte si spížírnu a pak bych tě rád poslal za jedním malým úkolem.“

„Kam?“

„Do Mexika.“

„A jak malým?“

Na druhém konci linky bylo dlouho ticho.

„Malý možná není úplně to pravé slovo. Přesnější by možná bylo *omezený*.“

Overholt seznámil Juana s misí. Když si vyslechl jeho požadavky, dokázal Juan jen dlouze, uznale hvízdnout.

Tak tohle bylo opravdu něco.

6

Ostrov nedaleko řeckého pobřeží Egejské moře

David Hakobjan s popelavou tváří seděl a rukama se zbělelými klouby svíral bezpečnostní postroj sedačky. Díval se střídavě na pilota vedle sebe, kterému se obličej leskl potem, a na tyčící se horu zahalenou do mlhy, která toho času vyplňovala celé čelní sklo vrtulníku Eurocopter.

„Jak můžete letět, když nic nevidíte?“ zeptal se Hakobjan s těžkým funěním do mikrofonu.

„Letím podle přístrojů.“

„Proč nemůžeme počkat, až se ta mlha zvedne?“

„Tahle hora je v mlze většinu roku. Nemáme na výběr.“

Hakobjan měl sto chutí na pilota zařvat, ať to otočí a vezme ho zpátky, ale na to už se dostal příliš daleko a překonal až moc problémů. Ještě horší bylo, že mu docházel čas. Radši by narazil do té hory a zřítíl se do moře, než aby teď všechno vzdal.

O pár minut později ližiny helikoptéry dosedly na vrcholek a turbíny se zastavily.

K letounu přišel urostlý mnich s kápí na hlavě a deštníkem v jedné masité ruce. Otevřel dveře kabiny. Když Hakobjan vystoupil z helikoptéry, mnich mu podržel deštník nad hlavou, i když skoro nepršelo.

Hakobjan silně pochyboval, že ta boule ve tvaru pistole, která se mu rýsovala pod hábitem, byla nadrozměrná sbírka chvalozpěvů.

„Nepotřebuju ho,“ řekl a ukázal na deštník.

Mnich ho ignoroval.

Vedl Hakobjana ke starověkému klášteru, ručně vytesanému do skály.

Přiblížili se k těžkým dřevěným dveřím a mnich na ně třikrát zatukal klouby ohromné pěsti. Hakobjan si všiml, že má na prstě zlatý prsten s velkým diamantem.

Dveře se na dobře naolejovaných pantech bezhlučně otevřely, mnich vešel dovnitř a Hakobjan ho následoval. Minuli dalšího obra v mnišském rouchu s kápí, stejně mlčenlivého a tvrdého jako tahle hora.

Malá, primitivní kaple byla zařízená jen několika ručně vyřezávanými židlemi a dalším nábytkem církevního charakteru. Na stěnách visely ikony a tmavou, zatauchlou místnost plnila sladká vůně kadidla. Okna, sahající vysoko ke klenutému stropu, odrážela světlo do mihotavého šera hořících svíček. Ze vzdáleného konce kaple vedly dveře do zbytku kláštera. Otevřely se.

Ve veřejích stál mrtvý muž a usmíval se.

„Davide,“ pravil muž. Jeho jasné oči měly v koutcích vrásky hluboké jako brázdy na polní cestě. Byl ještě o dekádu starší než Hakobjan, ale pořád stál rovně a vzpřímeně jako vojévůdce. Na nohou měl prosté sandály a na těle mnišské roucho jako všichni ostatní, on jediný však neměl kápi staženou hluboko do obličeje.

Ani porost ledově bílých vlasů a vousů nemohl skrýt ty důvěrně známé zelené oči, tmavé jako rozezlené moře. Jeho kožovitý obličej byl tvrdý a hnědý jako prkna lodní paluby, ošlehaný desetiletými strávenými na moři.

Už před mnoha lety starý Řek fingoval vlastní smrt a dodal státním úřadům i zpravodajským agenturám, které ovládal, zfalšované pitevní zprávy i fotografie z vlastního pohřbu. Pokud šlo o státní orgány, Sokratis Katrakis již dávno nepatřil do tohoto světa.

„Sokratisi,“ pozdravil ho Hakobjan.

Oba starí muži došli k sobě a objali se. Řek odstoupil, podržel Hakobjana za ramena a důkladně si ho prohlédl. „Vypadáš dobře, můj starý příteli.“

„Po pravdě se mi chce zvracet.“

Katrakis namířil dlouhý prst na mnicha, který doprovázel Hakobjana od helikoptéry. „Dva šálky horkého čaje. Bez cukru.“

„Ano, pane,“ odpověděl muž. Vykročil svižně ke dveřím, kudy Katrakis přišel, a zmizel v nich.

„Ten by měl tvůj rozbouřený žaludek uklidnit,“ řekl Katrakis. Otočil se na druhého mnicha, který hlídal vchod. „To je v pořádku. Když tě budu potřebovat, zavolám.“

Mnich přikývl, opustil kapli a zavřel za sebou těžké dřevěné dveře.

Katrakis pokynul Hakobjanovi ke dvojici vyřezávaných židlí z olivového dřeva. Oba muži se posadili.

„Urazil jsi dlouhou cestu,“ pronesl Katrakis. „A vím, že pro tebe byla strastiplná.“

Hakobjan musel tajně přesezat mezi třemi auty, soukromým letadlem a nakonec helikoptérou. Do každého prostředku nastupoval ve skrytu garáže nebo hangáru. Ve stejnou dobu jeho dvojník s falešnými doklady nasedl na komerční let z Jerevanu do Los Angeles s přestupem ve Frankfurtu.

Hakobjan upřel zrak na jedno z vysokých oken. „Co je tohle za místo?“

„Mnišský stát Svatého ostrova. Jako Meteora, jen mnohem menší.“ Katrakis mluvil o dalším autonomním, samosprávném mnišském regionu Řecka. Meteoru proslavily desítky klášterů a chovali ji ve velké oblibě zejména poutníci. Svatý ostrov skrýval mnoho kamenných příbytků a poustevnických jeskyní, ale pouze dva kláštery, z nichž tento, kde oba muži seděli, byl ten starší a menší. Turisté sem nesměli.

„Jak dlouho už tu jsi?“ zajímal se Hakobjan.

„Budou to dva roky.“

Hakobjan si přítele prohlížel. Jeho mnišské roucho bylo potrhané a ošuntělé. „Mívals lepšího krejčího.“

Katrakis se zasmál. „Kdo chce s vlky žítí...“

První urostlý mnich v kápi se vrátil se dvěma kouřícími hrnky čaje a pak odešel, aby mužům dopřál soukromí.

Hakobjan chvíli foukal do horké tekutiny, aby ji ochladil, a potom si opatrně usrkl.

„Ozbrojení hlídači převlečení za mnichy ošálí kamery a tahle odlehlá lokalita tě legálně chrání před vydáním. Mezi tlustými kamennými zdmi a pod závojem mlhy tě těžko může někdo špehovat.“ Hakobjan se uchechtl. „Dokonce i deštník, aby mě neviděly případné špionážní satelity, když jsem vystoupil z helikoptéry. Není divu, žeš dokázal zůstat tak dlouho mrtvý. Kdo další ví, že jsi tady?“

„Opat, samozřejmě. Ten dohlíží na celý ostrov a poskytl mi tu útočiště výměnou za velkorysé pravidelné dary republice. Snaží se mě vyděsit jako malé dítě svým božím zatracením a věčnými plameny pekla. Kromě peněz vyžaduje, abych žil v souladu s pravidly řádu, tedy se pravidelně postil a každé pondělí odpoledne se s ním sešel kvůli péči o mou duši.“

„A nikdo jiný neví, že jsi tady?“

„Nikdo jiný na ostrově neví, kdo jsem ani proč tu jsem. Kromě pilota a mých strážců mě tu za celou dobu navštívil pouze můj syn Alexandros – a teď ty.“

„Jsem poctěn.“

„Známe se přes padesát let. Spolu jsme vydělávali peníze, spolu jsme se zaprodali pro zisk. Spolu jsme vybudovali byznys, jaký do té doby svět neviděl. Jestli nemůžu věřit tobě, tak komu?“

Hakobjan pátral ve tváři svého starého přítele. Skutečně spolu vytvořili byznys, jaký jim záviděl celý zločinecký svět. Nazvali ho jednoduše – Potrubí.

Katrakis zdědil po otci skromnou loďařskou firmu a proměnil ji v jednu z největších společností lodní a pozemní přepravy v Evropě. Tento legitimní byznys mu poskytoval jak prostředky, tak krytí pro provoz obrovské sítě pašování zbraní, drog i lidí po celém Středomoří i dál.

A zatímco Katrakis zajišťoval dopravní infrastrukturu, Hakobjan domlouval dodavatele a prodejce a spravoval složitý systém tajného financování, který je všechny ukrýval před všetečnými zraky policíí a vlád. Stručně řečeno, Řek měl na starosti lodě a kamiony, Armén řídil vztahy a finance.

Katrakis postavil šálek s čajem. „Slyšel jsem, že pro mě máš obchodní nabídku.“

Hakobjan se ještě rozhlédl po prázdné kapli, aby si byl jistý, že je opravdu nikdo neposlouchá. Pak se naklonil blíž a zašeptal jediné slovo:

„Kanyon.“

7

„Kanyon?“ zeptal se Katrakis. „Co je Kanyon?“

„Kanyon tomu říkají Američani. Rusové to nazývají Poseidon, to by pohanskému Řekovi jako ty mohlo vyhovovat líp,“ zasmál se Hakobjan. „Předtím tomu říkali Status-6.“

Katrakis si poposedl, opřel se a jeho tvář ztvrdla. „Kdybych měl chuť na hádanky, zavolal bych toho užvaněného opata. Začni mluvit jasně, příteli.“

„My dva víme líp než většina lidí, že válka je dobrá pro obchod,“ začal Hakobjan. „Přes Potrubí jsme taky pašovali zbraně, munici a vojáky do Eurasie, Afriky a na Střední východ. Samozřejmě to nevynášelo ani zdaleka tolik jako obchod s drogami.“

„Válek je teď na světě spousta,“ odvětil Katrakis. „Vyděláváme na nich slušně.“

„Velké války, velké zisky. Malé války, malé zisky.“

„Už zase tlacháš. Přejdi k věci.“

Hakobjan jeho urážku přešel.

„S novým zdrojem metamfetaminu, který jsem zajistil, brzy svoje zisky zdvojnásobíme. Ale s mým plánem můžeme vydělat ještě víc. Mnohem víc. Tolik, že si to nedovedeš ani představit.“

„Vysvětli to.“

„Odkakživa nás nejvíc ohrožovaly vlády států. Ale když budou samy bojovat o přežití, nebudou mít čas a zdroje na to, aby bojovaly proti nám.“

„A jak do toho všeho zapadá tenhle Kanyon?“

„Istanbul,“ prohlásil Hakobjan. „To je korunní klenot turecké říše.“ Armén se pro větší efekt odmlčel. „A já mám v úmyslu ho zničit.“

„Ty chceš zabít šestnáct milionů Turků?“

Hakobjan pokrčil rameny. „Co je nám do špinavých Turků?“

Jako většina Arménů turecký stát upřímně nenáviděl. Turecko nikdy neuznalo svou roli v holokaustu jednoho a půl milionu Arménů ve dvacátém století.

„Během let jsme s Turky uzavřeli hodně obchodů,“ připomněl mu Katrakis. „Některé pořád běží.“

„My dva bychom uzavřeli obchod i s ďáblem, kdyby to vynášelo. To ale neznamená, že by neměl navěky hořet v pekelném ohni.“

„Můj syn právě teď staví pro Turky tři nové LNG tankery na přepravu zkapalněného zemního plynu za velkou spoustu peněz.“

„O to je to poetičtější,“ ušklíbl se Hakobjan. „Znamená to, že nám Turek zaplatil za provaz, na kterém ho oběsíme.“

„A tenhle tvůj Kanyon... Co to přesně je? Loď? Letadlo?“

„Torpédo.“

Katrakis se zamračil. „Istanbul není loď, abys ho potopil.“

„Není to obyčejné torpédo. Má jaderný pohon a stealth technologie, takže ho nedokážou detekovat ani Američani. A co je hlavní, nese hlavici o síle sto megatun.“

Katrakis si založil paže, tvářil se nevěřícně. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšel. Sto megatun? Jsi si jistý? To snad ani není možné.“

„Tak zvaní západní experti tvrdí, že je to jen výplod fantazie Rusů. Ale ta zbraň je skutečná, věř mi. A na zemi není žádná druhá, která by se jí mohla rovnat.“

„Ale k čemu je ti torpédo proti městu?“

„Myslíš Istanbul? Město, co se rozlézá po obou stranách Bosporu jako kořata kolem misky smetany?“

Řekova vráscitá ústa se roztáhla do úsměvu. „Přílivová vlna?“

Hakobjan se zazubil, zvedl ruce a jeho prsty se roztáhly ve zpodobnění exploze. „Přesně! Kanyon je určený k tomu, aby vyvolal obrovskou vlnu tsunami. Utopíme šestnáct milionů Turků v záplavě jejich vlastní radioaktivní vody.“

„A jak se k tomu torpédu chceš dostat?“

„Zařídil jsem, abych ho mohl ukrást.“

„Jak?“

„To už je moje věc. Ale věř mi, stane se to. Jen na to máme velmi úzké časové okno.“

„Jak úzké?“

Hakobjan se podíval na hodinky Timex. „Dvanáct hodin.“ Dlouhá cesta ke klášteru čas ještě podstatně zkrátila.

„Jak to?“

„Ten časový limit stanovil můj kontakt. Má to jisté technické důvody.“

Katrakis v duchu vřel, ale dokázal emoce zakrýt vědoucím úsměvem.

„Další z tvých tajných kontaktů.“

„Působ mého plánu spočívá v tom, že okruh informovaných zůstává velice úzký. Veškeré detaily budu znát pouze já, můj kontakt a ty. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím spíš nedojde k únikům.“